

Održan drugi krug predsjedničkih izbora

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/33324-o-rezultatima-predsjednickih-izbora-2.html

6. siječnja 2020.

Rezultat drugoga kruga predsjedničkih izbora za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Damir Pešorda, Matko Marušić, Maja Runje, Stipe Kutleša, Ivan Poljaković, Miljenko Stojić, Damir Borovčak, Marito Mihovil Letica i Mile Prpa.

Damir Pešorda: Izgubili su, kao i obično, obični Hrvati

Protekli izbori ogledan su primjer kako se s objektivno manjima biračkim tijelom može doći do uvjerljive izborne pobjede. Ključnu je ulogu u tomu imala Plenkovićeve preobrazba HDZ-a u pučku stranku po uzoru na CDU i slične europske stranke. Ideološki odmak HDZ-a od glasača koji su mu tradicionalno davali svoj glas doveo je stvaranja prostora za neku novu političku snagu koja bi se obraćala suverenistima, nacionalistima, konzervativcima, zagovarateljima kršćanskih vrijednosti... Dakle, jednoj potencijalno raznolikoj skupini koja bi se barem za izborni prevrat mogla ujediniti pod jednim kišobranom. Taj slobodni prostor otkrio se već prilikom izbora za Europarlament, međutim nije bilo dovoljno pameti da ga pokrije ujedinjena politička snaga.

Na predsjedničkim izborima taj prostor uspio je svojom kandidaturom pokriti Miroslav Škoro, no nedostajalo mu je četrdesetak tisuća glasova da prođe u drugi krug. Pokazalo se da je upravo tih četrdesetak tisuća presudno za izbor predsjednika. Apsurd ovih izbora jest da Miroslav Škoro nije mogao pobijediti Kolindu Grabar Kitarović, a vjerojatno bi glatko pobijedio Zorana Milanovića. Zato treba priznati da su oni koji su htjeli Milanovića na Pantovčaku maestralno odradili posao, provukli svoga poprilično ugojenog kandidata kroz iglene uši. Izgubili su, kao i obično, obični Hrvati.

Simptomatično je da Plenković i Jandroković uopće nisu izgledali zatečeno ni utučeno, dapače. Pred izbore sam nevoljko – jer to inače ne radim – pozvao birače da glasuju za Kolindu Grabar Kitarović držeći da upravo vrhu HDZ-a više odgovara Milanović na Pantovčaku nego Kolinda. Naime, samo „crvena prijetnja“ može homogenizirati apatično i razočarano biračko tijelo oko HDZ-a. Toj homogenizaciji Milanović će dodatno doprinosti svojim ponašanjem na Pantovčaku. Eventualnu unutarhadezeovsku oporbu Plenković će pacificirati narednih mjeseci dok još drži poluge moći, to jest mrkvu i batinu u svojim rukama.

Bilo kako bilo, izbori su sada iza nas, Miroslav Škoro nakon faktične sugestije da se poništi listić na ovim izborima ima obvezu prema narodu, u koji se toliko zaklinjao, artikulirati političku platformu koja bi bila alternativa ideološki uškopljenom HDZ-u. U protivnom ispast će da je doista bio samo alat u rukama projektanata Milanovićeve izborne pobjede.

Prof. dr. sc. Matko Marušić: Zašto smo osuđeni i tko nas je osudio?

S obzirom na sadržaje mojih ranijih pisanja na ovom portalu, osjećam se dužnim priznati tri stvari: 1) ne samo da sam navijao i glasovao za gđu Kolindu Grabar Kitarović, nego sam i bio uvjeren da će pobijediti, 2) jako sam iznenađen rezultatom izbora, 3) tužan sam.

Izborima je očito presudio onaj dio birača koji su u prvom krugu izbora glasovali za g. Miroslava Škoru. Oni su, dakle, procijenili da je bolje da pobijedi g. Milanović, zacijelo zato što vjeruju da će i na izborima za Sabor srušiti HDZ i g. Plenkovića. Nisam vjerovao da će se odlučiti na tako riskantan potez, koji i dalje smatram granično samoubilačkim.

Ako se, u skladu s tom njihovom pretpostavljenom taktikom, na izborima za Sabor birači podijele u tri podjednake skupine, za SDP, za HDZ i za g. Škoru, SDP će imati tijesnu većinu i sastavit će vladu. Ako optimistično pretpostavimo da bez Plenkovića i Škore SDP vladu ipak ne će moći sastaviti, morat će doći do koalicije dvaju od triju političkih trećina. Tada će se g. Škoro morati odlučiti hoće li ići sa SDP ili s HDZ. No tada i HDZ i SDP mogu sastaviti vladu. Ukratko, vrlo je vjerojatno da će pojava i žestina birača g. Škore dovesti komuniste na vlast.

Možda ja ne vidim nešto što drugi domoljubni birači vide, ali to je ono što mi govore rezultati predsjedničkih izbora 2019./2020. A to što vidim nije mi nimalo drago.

Imam još dva izvora tuge u odnosu na ove izbore.

Naime sada je već nedvojbeno da sjeverozapadne županije, u kojima su Hrvati u golemoj većini, uporno glasuju za ljevicu. Hrvatski katolički kraj s najljepšim crkvama uporno glasuje za komuniste. Moram priznati da to nimalo ne razumijem, pa bih volio da to netko objasni.

Naposljetku, žao mi je da hrvatski građani, koje u golemoj većini čini hrvatski narod, nisu vidjeli velike uspjehe Plenkovićeve vlade i veliki napredak života u Hrvatskoj u njegovu mandatu. Ta nejasna odbojnost prema HDZ-u prevelika za njegove grijehе. Čini mi se da se tu umiješala neka iracionalnost koja nas može skupo stajati. Oni koji žele odlazak HDZ-a moraju znati da će im umjesto Zdravka Marića doći Branko Grčić, a s njim i Bauk komunizma, Maras, Stazić, Glasovac i drugi, možda čak i gđa Mrak Taritaš.

Čime smo zaslužili takvu strašnu kaznu? Prvo, zaslužili smo je (i dobit ćemo je) svi, a onda neka svatko promisli o vlastitoj krivnji. Jesmo li htjeli prelagan život od novca koji nismo osobno zaradili, jesmo li bili nenavidni uspješnijima (napose u odnosu na novac), jesmo li uzeli ili željeli nešto nezasluženo pa smo mislili da to možemo uzeti a da nitko ne primijeti? Jesmo li radi zarade izostali s mise, jesmo li kraduckali na radnom vremenu, jesmo li miješali osobne probleme s javnima? Da komunisti i unište vjeru, istina o sedam smrtnih grijehа ne će nestati.

Ja mislim da jesmo sagriješili. Pa smo kaznili sami sebe. Eto komunista. Budući da je vjerujem u izreku da su sve stvari najbolje u najbolje uređenom svijetu, mi smo ih, brate, i zaslužili.

A kad nas kazna iskupi i Gospodin nam oprost, život će opet biti sjajan, sve dok ne zaboravimo da on ne može biti sjajniji od onoga što u njegov sjaj ulažemo.

Maja Runje: Socijalist je hrvatski predsjednik? Užasno!

Ni u jednom trenutku nakon okončanja prvog kruga predsjedničkih izbora nisam pomislila da bi Kolinda Grabar Kitarović na koncu mogla izgubiti. Vrlo sam žalosna što se ipak dogodilo.

Razumijem zašto se bio pojavio kandidat Miroslav Škoro. Ali on sa sobom nije donio bogatstvo, nije u rukama imao ništa čime bi se popunile praznine otvorene „postnacionalnim“ pristupom Andreja Plenkovića. I nerazumljivo je što je motiviralo tolike ozbiljne ljude, od novinara Velimira Bujanca do glavnog urednika Glasa Koncila, da agitiraju protiv kandidatkinje HDZ-a.

Socijalist je hrvatski predsjednik? Užasno!

Nadam se da će nas činjenica motivirati na novo zauzimanje, i da će ono u konačnici donijeti izvrstan uspjeh.

Stipe Kutleša: Širom otvorena vrata povratku megazločinca Josipa Broza Tita na Pantovčak

Situacija u Hrvatskoj je, drugovi i drugarice, vrlo složena. Tako su se nekada vlastodržci obraćali narodu. I danas nije jednostavna. Stoga su moguća razna tumačenja. Predizborna kampanja bila je sramotna, nedostojna pristojnog svijeta. Izbori sami, u oba kruga, bili su ispod svake razine. Kakva je to demokracija kad je u startu sve netransparentno: od zabrana nadziranja, od izbornog zakona i praktične provedbe izbora. Kakva se objektivnost i poštenje u izborima mogu očekivati kad DIP ne zna ni broj birača. O neravnopravnosti svih hrvatskih birača da se i ne govori, posebno onih u iseljeništvu. Pored ovakvog izbornog zakona i njegove provedbe bilo je najprimjerenije bojkotirati svake izbore do sada pa i ove posljednje. No hrvatskim biračima ni na kraj pameti da se toga dosjete.

Oni su, savjesno ili nesavjesno, završili birački posao – izabrali su kandidata koji im je po mjeri. To je činjenica. Nisu baš svi zadovoljni, ali najveći dio jest (53%). Barem od onih koji su izašli na izbore. To iznosi odprilike nešto malo više od jedne četvrtine hrvatskog biračkog tijela. Sada su širom otvorena vrata povratku megazločinca Josipa Broza Tita na Pantovčak, ćirilici u Vukovar, možda prestanku pokroviteljstva nad komemoracijom u

Bleiburgu, omogućavanju ulaska Srbije u EU bez ikakvih uvjeta i sl. Jadni branitelji (i njihove obitelji) koji su svoje živote dali za državu koja će postati „slučajna“ država! Sva sreća pa predsjednik, još uvijek, nema velikih ovlasti da sve to provede u djelo.

Dan uoči svetkovine Sveta tri kralja dobismo novoga „hrvatskoga“ kralja, odnosno slučajnog predsjednika slučajne države. To su odlučili slučajni birači bilo svojim izlaskom na izbore, bilo svojim bojkotom izbora; oni koji su abstinirali izbore također su odlučili o novom predsjedniku. Čak, ponajviše upravo oni. Ne može biti opravdanja da nisu. Gotovo polovica biračkog tijela nije bila zainteresirana ni za što. Njima je predobro u ovoj i ovakvoj državi. Oni ne žele ništa mijenjati. To je njihova odluka i zbog te njihove odluke imamo što imamo: (neo)jugoslavenstvo na djelu, neokomunizam na djelu, antihrvatstvo na djelu. To su odlučili najvećim dijelom hrvatski katolici (ima ih navodno oko 87%), posebno oni „katolički“ crveni krajevi Hrvatske, to su odlučili tzv. civilizirani dijelovi Hrvatske i najveći gradovi.

Ovi su izbori jasno i nedvosmisleno poslali poruku mladima: zaboravite promjene, nećete lako ostvariti svoje snove osim bijegom iz domovine. Mi, prosječni, i zadovoljni hrvatski birači ne želimo nikakve promjene; nama je ovako dobro. Zato biramo one za koje znamo da nikakvih promjena ne žele. Vi koji ih želite, potražite ih vani. To je poruka. Ne zaboravimo da su se mladi u prvom krugu predsjedničkih izbora odazvali kao nikada dosad. Pokazali su interes kada su osjetili da bi promjene ipak bile moguće. No prevarili su se, ili su ih drugi prevarili. Oni koji se vole pozivati na mlade pokazali su što o njima misle.

Pobjednik ovih izbora je, barem privremeno, Plenković jer mu Milanović više odgovara od Kolinde. Sada su otvorena vrata koaliciji HDZ-a i SDP-a. Svjetonazorska braća, konačno, i formalno na istoj strani. Tzv. desničari opet nisu iznevjerili: podijeljeni i nesposobni sami sebi zabijaju autogolove i gube utakmice. Organiziranost i umreženost, navodno malobrojnijih, ljevičara donosi im pobjedu. Ne treba se dati zavarati završnim govorima ni Milanovića ni Kolinde Grabar Kitarović da smo jedinstveni, jaki, perspektivni. Upravo sve suprotno. Bilo bi pošteno kazati istinu: hrvatski narod je na smrt bolestan narod, podijeljen do istrebljenja (sjetimo se saborskog zastupnika i žala za slabo odrađenim poslom 1945), politički neobrazovan, među najzaostalijim narodima i državama današnje Europe, pa čak i svijeta. Svi koji su nekada bili iza nas prešli su nas.

Hrvatski ljevičari nikada nisu dopuštali promjene; oni čuvaju svoje stečevine: oni su uglavnom projugoslavenski (a to znači provelikosrbski), globalistički orijentirani. Za novoga predsjednika Hrvatske nisu zaslužni samo ljevičari niti su krivi samo Škorini pristaše (kako svoj neuspjeh žele prikazati dio tzv. desničara) nego je glavna odgovornost ipak na hrvatskom narodu. On je takav kakav jest; zasad nemamo drugoga i drugačijega; on ne želi nikakve promjene; on je donio takvu odluku koja se mora prihvatiti. S ovako neotriježnim, nesvjesnim, ali i nesavjesnim narodom upitna nam je bilo kakva svjetlija budućnosti.

Ivan Poljaković: Ljudi polako, ali sigurno postaju politički pismeni

Ovo je rezultat koji se mogao očekivati nakon tijesnog ulaska u drugi krug Kolinde Grabar Kitarović. Ako se uzme u obzir da je bio veliki broj nevažećih listića, gotovo sto tisuća, i da jedan dio onih birača koji su u prvom krugu glasovali za Miroslava Škoru, ovog puta nije izišao na birališta, onda postaje jasno de

jedan dio desnice nije htio dati glas Kolindi Grabar Kitarović, pa ni po cijenu da za predsjednika bude izabran Zoran Milanović.

U posljednja dva tjedna na desno orijentiranim portalima bili smo izloženi pravoj paljbi sugestivnih članaka o tome kako bi "Škorini birači" trebali glasovati za Kolindu Grabar Kitarović, kako veće zlo ne bi došlo na vlast, ili još banalnije, kako komunisti ne bi došli na vlast. Meni pri tome odmah padne na pamet da baš taj HDZ, i njegovi trabanti, koji se tobože bore da komunisti ne bi došli na vlast, u svih ovih trideset godina uglavnom vladavine nisu osudili niti jedan jedini komunistički zločin, a znamo da ih je bilo pa gotovo u svakom zaseoku.

Kao što sam napisao i u komentaru nakon prvog kruga, ljudima su se počele otvarati oči, i sve više ljudi sve manje nasjedaju na te fore. Ljudi polako, ali sigurno postaju politički pismeni. Mnogi birači jednostavno žele početi birati "dobro", a ne "manje zlo", ili "manje dobro" kako je to htio prodati muda pod bubrege jedan "narodni" portal. Uostalom, to je bio obračun lijevog i desnog krila Udbe, što ja imam s tim – tako su razmišljali mnogi ostajući kod kuće ovog puta.

Osobno, kao katolik, neću nikada dati svoj glas političaru koji zagovara zakonito ubojstvo nerođenog djeteta, ma kakogod eufemistički to nazivali, ili promovira bilo koji oblik rodne ideologije. Već kad smo kod toga, prihvatljivije mi je da jedan ateist dođe protokolarno na sv. misu, i lijepo odsjedi na klupi za vrijeme sv. pričesti, nego da licemjerni katolik koji zagovara ubojstvo nerođenog djeteta uredno ustaje i ide na sv. pričest. U potonjem slučaju kandidat čini svetogrđe, kao i svećenik koji takvoj javnoj osobi udjeljuje sv. pričest.

Osim toga, ovo nije bio sraz, kako to svi mediji žele prikazati, lijevog i desnog centra, već lijevog i desnog krila jedne te iste neoliberalno orijentirane ljevice. Razmislite, budite poštene i pokušajte pronaći jedan jedeni potez HDZ-a koji bi se mogao okvalificirati kao "desno". Naravno nećete pronaći ništa, dok naprotiv lijevim potezima nikad kraja, o tome bi se mogao napisati zaseban traktat.

Drugo je sada pitanje hoće li se do parlamentarnih izbora ta desnica uspjeti politički organizirati, ili će dozvoliti da ih neki ilčići za šaku škuda budu prodali.

Miljenko Stojić: Dug je put

Nevoljni hrvatski puk biraše si čelništvo. Na jednoj strani on, na drugoj jugosi. Bijaše sve jasno, prilika za jasan referendum glede nelustriranih i nepokajanih. Ali...

Prevagu opet odnije znanje. Jugosi ga imaše. Kad im se raspade jugokomunizam, razmiljeli su se po svim strankama. Istina, neki se i obratiše, postaše domoljubi, hvala im. Drugi nastaviše plesti svoju mrežu. Pa 2000. zasjedoše na vlast. I šutnuše najprije branitelje. Onda se još više ukopaše na svim stranama. Poče se ljuljati domoljubni brod. Redaše se likovi poput Mesića, Josipovića, Stazića, Jovanovića, Pilsela... Bi i onih drugih, naizgled prihvatljivih. Račune uredno ispostavljaše domoljubima. Oni, pak, nasjedoše. Objeručke posegnuše za zlatnim teletom ne bi li se dokopali slobode. A ono zabljesnu te povede za sobom zaslijepljene. I dođoše jugosi kamo su se bili zaputili, na Pantovčak. Nedostaje im tamo još bista druga Tita, ali stići će ona, samo da se malo slavlje smiri.

Nema druge nego dotičnima čestitati. Izveli su sve školski, onako kako su to znanje brusili kroz dugu mračnu noć od 45 godina. K tome, naravno, treba pridodati i onu šumsku školu prije toga. Iskazala se posebno na Bleiburgu i tijekom Križnih puteva što neki, kako vidimo, zaboraviše.

A Herceg Bosna i iseljništvo ne dadoše se prevesti žedni preko vode. Listom ustaše protiv jugosa. Sve čestitke i

divljenje. Dok je vas, ima nade da će se jednom stići i do te Obećane zemlje.

Žao mi Velikih domoljuba. Ostaše nasred puta, s nakanom da se posvađaju sa svojim. Popili su priču da ne treba izlaziti na izbore, a ako se i iziđe listić treba učiniti nevažecim. Neki se čak prikloniše i jugosima. I bi što bi. Hoće li progledati, kad će progledati, stvarno ne znam.

Obični su mi domoljubi prirasli srcu. Velik je teret na njima. Boriti im je se protiv jugosa, ne biti osvetoljubivi i grubi prema Velikim domoljubima. Da su bili zajedno, pobjeda bi bila zajamčena. No, nisu i tu smo gdje jesmo.

Gledam pred sobom knjigu o Vjekoslavu Čižeku. Čitao sam ju u jučerašnji tužni dan. Jugosi ga nisu voljeli od samog početka. Bio je samo književnik i pjesnik. Cinkali su ga kolege, uhićivan je, provodio puste dane u samici, načet mu vid. Otišao je u emigraciju. Oteli su ga i vratili u nesretnu Jugoslaviju. U zeničkoj tamnici u potpunosti mu upropastiše vid. Nije se dao. Pisao je pjesme duhom i pamtio ih razumom. Zbog međunarodnog pritiska pustili su ga na slobodu. Kušao je postati član Društva hrvatskih književnika. Tamo pred 2000. Odgurnuli su ga. Ali ga nije odgurnulo Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne. Primili su ga u članstvo. Čak su mu objavili i knjigu.

Nastavljam čitati Čižeka. Dug je očito put do Obećane zemlje. Dug!

Damir Borovčak: Hrvatska ostaje podijeljena na vjetrometini kvazi istina

Na izbore je izašlo 55% birača. Nakon obrađenih 100% biračkih mjesta, Zoran Milanović osvojio je 1.034.389, a Kolinda Grabar-Kitarović 929.489 glasova te je pobjeda ostvarena s nešto manje od 105 tisuća glasova. Broj nevažecih listića iznosi 4,35% ili 89.415, još uvijek

manje od 105 tisuća glasova pobjedničke razlike. Dakle, Zoran Milanović bi ionako postao pobjednik, bez obzira na revoltirano poništavanje listića dijela glasača, po napatku Miroslava Škore.

Birači koji su izašli na izbore natpolovično su odlučili da im se vođenje države predsjednice Kolinde Grabar Kitarović nije svidjelo i da žele promjene. Kakve god one bile. Jesu li odabrali pravi smjer? Bojim se da nisu. Naime, ono što je pokazao Milanović i vrijednosti za koje se je zalagao u svom prethodnom političkom djelovanju, kao predsjednik vlade (on kaže premijer) i u predsjedničkoj kampanji, ne će se promijeniti. One se mogu prikriti ili prigušiti pobjedničkim govorom, ali karakter i politika osobe najvjerojatnije ostaje kakvim se i prije pokazao. Pitanje je jesu li to željene osobine i vrijednosti onih preostalih državljana RH, potencijalnih birača koji nisu izašli ili nisu imali mogućnosti izaći na izbore?

Mirando Mrsić, nekad SDP-ovac, a danas šef Demokrata, smatra kako je u drugom krugu došlo do mobilizacije birača. On kaže kako je Milanović dobio podršku građana, a Kolinda Grabar Kitarović je prošlost. Kaže kako sada stiže nova era u Hrvatskoj koja će konačno krenuti putem zemalja kao što su Njemačka, Švedska ili Irska, a ne putem Mađarske ili Poljske. Očito je mislio na mobilizaciju SDP birača, a spominjanje Mađarske i Poljske zasigurno znači manje nacionalnih, domoljubnih i duhovnih vrijednosti, a puno više neokomunizma i liberalnog konformizma. Zoran Milanović osvojio je devet županija, sve one koje nisu izravno osjetile Domovinski rat. Kolinda Grabar Kitarović dobila je više glasova u preostalim 12 županija, svima onima koje su stradale u ratu, ali i iz kojih se stanovništvo masovno iseljavalo, posebice u ovih posljednjih pet godina. Karta Hrvatske, gledajući od jugoistoka prema sjeverozapadu, to najbolje pokazuje. Potvrđuje se sklonost brzog zaborava novijih hrvatskih povijesnih okolnosti. Riječ je o nekoliko stotina tisuća ljudi u najboljoj životnoj dobi, koji su bolji život potražili u inozemstvu.

Prema nedavnim podacima, iz Hrvatske je u posljednjem mandatu HDZ vlade iselilo oko 350.000 radno sposobnih građana u druge članice Europske unije. Poznato je kako već od ranije Hrvatska ima više stotina tisuća hrvatskih raseljenih građana širom svijeta, koji su rođeni u Hrvatskoj, uz 2-3 milijuna njihovih potomaka. No ta se brojka ni približno ne primjećuje prilikom izbora u inozemstvu. Naime, sistem izbornog glasovanja onemogućava iskazivanje volje velikog broja hrvatskih državljana, koji su posve obespravljeni kroz neravnopravan način glasovanja u inozemstvu. Zbog problema glasovanja u inozemstvu ([vidi OVDJE](#)) veliki je broj onih koji izvan Hrvatske nemaju demokratskih uvjeta izaći na izbore. Može se reći da su na taj način svi izbori poslije 2000. g. manipulirani i u tom vidu neregularni, jer je narušeno demokratsko pravo jednakosti uvjeta ostvarivanja glasačkog prava hrvatskih građana u inozemstvu prema onima u domovini. Očita je potreba reforme izbornog zakona i sustava po svim sastavnicama, no onome koji dobije izbore po već ustaljenom modelu, to nikada ne pada na pamet.

Potrebno raščlaniti brojke izlaznosti u drugom krugu predsjedničkih izbora u inozemstvu. U cijeloj Njemačkoj, zemlji pola stoljetnog hrvatskog gastarbajterstva, glasovalo je svega 8.041 birača, u Irskoj kao utočištu mladih izbezumljenih Hrvata, svega 97 birača, u cijeloj iseljeničkoj Kanadi svega 833, u SAD svega 419, u Australiji svega 880 birača... Ukupno u iseljeništvu samo 16.826, bez domicilne Bosne i Hercegovine gdje je glasovalo 35.547 birača... Ukupno je na ovim izborima izvan Hrvatske glasovalo 52.373 birača u drugom krugu izbora za predsjednika Hrvatske. Zar je moguća izlaznost u inozemstvu 5-6 posto, ako je primjerice iselilo više od 350.000 građana samo u posljednjih nekoliko godina? Nije li to nelogično prema izlaznosti u Hrvatskoj od 55 posto? Dakako, to je moguće samo uz smišljeni model i nedemokratske uvjete diskvalifikacije i nemogućnosti glasovanja onih, koji su najnezadovoljniji otišli iz Hrvatske.

Bivša predsjednica Kolinda Grabar Kitarović u posljednjem mandatu posjetila je hrvatske zajednice u Kanadi, SAD, Argentini, Australiji, Novom Zelandu. U Njemačkoj se sastala s hrvatskim građanima u više navrata. Posvuda su joj raseljeni hrvatski građani bezuspješno pokušavali ukazati na anomalije politike i glasovanja u inozemstvu. Međutim, ona na valu euforičnih zanosa, poslije tih posjeta nije analizirala osnovne demokratske potrebe raseljenih hrvatskih

□

državljana i nije se oglasila na temu potrebe poduzimanja rješavanja problema glasovanja u inozemstvu. Dapače, izbjegla se očitovati i o rezultatima referendumu inicijative o potrebi promjena izbornog zakona i beskrupuloznoj krađi preko 40.000 tisuća glasova od strane Plenkovićeve vlade i ministra Kuščevića. Miroslav Škoro je upravo kao svoj politički program zahtijevao mogućnost izravnog glasa naroda posredstvom referendumu. Smatram da je bivšu predsjednicu u njezinom mandatu upravo nezalaganje za te potrebe glasa naroda koštalo gubitka novog mandata.

HDZ je u latentnom padu podrške građana, pa je agresivni Milanović uspio dobiti ove izbore. Slijedi pet godina njegovog liberalnog komunizma, čije SDP partijske ćelije nisu lustracijom nikada očišćene od grijeha KPJ prošlosti. Svjetonazorske vrijednosti koje je do sada zastupao Zoran Milanović nisu moje vrijednosti. Posebice se to tiče odnosa prema povijesnim istinama Drugog svjetskog rata i obrambenog Domovinskog rata. Jer na tim se istinama gradi ili ruši hrvatska bolja budućnost, naime bolju budućnost nije moguće graditi bez istine. Tako će Hrvatska i dalje ostati podijeljena, pitanje je samo s kolikim pritiscima djelovanja 'duboke države', uz pomoć medijskih gušenja i ispiranja mozga građanima, s kolikim naplavinama novih liberalnih friziranja, s koliko snažnim utapanjima u neokomunističkom konformizmu. Djeca i unuci onih koji su poharali Hrvatsku poslije 1945. ponovno jašu. Njihovo raspoređivanje po pozicijama moći nastaviti će se brzo i učinkovito. Hrvatska koja se branila u Domovinskom ratu protiv svih oblika povijesnih i osvajačkih nasrtaja, ostaje i dalje na vjetrometini podvala i kvazi istina.

Marito Mihovil Letica: Nije prvi put da je narod krivo odlučio

„Narod je odlučio“, „narod je za predsjednika izabrao Zorana Milanovića“, „narod je izabrao bilo neizlaskom, poništavanjem listića ili glasanjem za Milanovića“, „moramo vidjeti koje su te poruke koje nam je narod poslao“... Tako glase neki nasumice odabrani naslovi članaka ili dijelovi političarskih izjava nakon okončanoga drugog kruga predsjedničkih izbora. Pritom ostaje nedovoljno jasno na što se u navedenim izvadcima odnosi pojam „narod“. Je li posrijedi nekakvo mitsko, apstraktno i neuhvatljivo biće koje se iskazuje nositeljem kolektivnoga hrvatskoga političkog identiteta? Je li to „demos“ kao ovdašnja politička zajednica, pojam umnogome različit od „etnosa“? Ili se pak misli na „naciju“, hrvatsku naciju, kao društvenu zajednicu zasnovanu, uz ostalo, na uvjerenju vlastitih članova u zajedničko podrijetlo i sudbinu u prošlosti, zajednicu koja je k tome utemeljena na političkoj organiziranosti u rasponu od zaštite i promicanja kulturnoga identiteta do državne samostalnosti i neovisnosti, unutarne i vanjske politike? Ili se pod pojmom „narod“ razumijeva nešto peto, šesto...?

Bilo kako bilo, svjedočimo upadanju u logičku pogrešku „pars pro toto“ kod koje se dio uzima za cjelinu, što je u klasičnoj retorici tehnika zaobilaženja istine. Jer za Zorana Milanovića glasovalo je nešto više od četvrtine hrvatskoga naroda odnosno građana s pravom glasa (dobio je 52,70% glasova na izlaznosti od 55,00%). Kvantitativno ili matematički uzevši, na narod se još manje imao pravo pozivati Miroslav Škoro kada se biračima prije drugoga kruga obratio riječima: „Nadopisat ću i zaokružiti broj 3 – VAS, svoj hrvatski narod. [...] Vi ste meni dali svoj glas u prvome krugu, a ja ću vama svoj u drugome, dok zajedno na parlamentarnim izborima ne pometemo ovu oligarhiju i vratimo Hrvatsku narodu.“

Nakon tih Škorinih rečenica, neobvezujućih savjeta svojim biračima odnosno hrvatskomu narodu, neotklonjivo se nadaje nekoliko

pitanja: Kojemu se hrvatskom narodu

Miroslav Škoro obratio? Je li onomu istom koji je u drugome krugu birao i izabrao Zorana Milanovića i tako ga doveo na Pantovčak? S obzirom na to da je u prvome krugu za Škoru glasovala otprilike jedna osmina naroda s pravom glasa (dobio je oko 25%, tj. jednu četvrtinu od polovice izišlih na izbore), nije jasno komu je on mislio dati odnosno vratiti svoj glas – toj osmini, nekom drugom postotnom udjelu odnosno „razlomku“ ili cijelomu hrvatskom narodu? Opet pogreška „pars pro toto“, samo još izraženija. Uzima se dio za cjelinu, a najgore od svega jest činjenica da je hrvatski narod podijeljen. Druga mogućnost zasigurno nije političko jednomylje (iz toga smo izišli prije tri desetljeća), ali podjele u hrvatskome narodu doista su duboke, raznorodne i višestruko uvjetovane.

Osobno sam jedan djelić naroda među mnogima koji su poduprli gospodina Miroslava Škoru: najprije svojim potpisom na listi za njegovu predsjedničku kandidaturu, a potom na izborima 22. prosinca. I nije mi žao zbog toga. Ali ipak ne ću propustiti kritički se osvrnuti na Škorinu rečenicu koju su kao mantru ponavljali mnogi i premnogi njegovi istomišljenici – „ali ja za manje zlo i ovaj postojeći sustav više ne mogu i neću glasovati“. Doduše, takvu se stajalištu ne može odreći principijelnost. Ali ne i logička koherentnost. O političkoj razboritosti da i ne govorimo.

Ne podliježe sumnji da svatko ima pravo odlučiti hoće li ili ne će izići na izbore i, ako iziđe, što će učiniti sa svojim glasačkim listićem. Ali oni koji kažu da između dva zla ne žele birati manje, nego da će listić učiniti nevažećim, upadaju u svojevrsnu „retorziju“ gdje nehotice oduzimaju snagu vlastitoj poziciji, implicitno niječući ono što eksplicitno govore, tvrde ili savjetuju. Naime, ako između dvoje kandidata, koje smatraju ili podjednakim zlima ili većim i manjim zlom, ne žele birati nikoga od njih jer, kako kažu, „zlo je zlo“ (tautologija), nego će poništiti glasački listić – tada postupaju tako da biraju za njih još manje zlo od dva postojeća. Dakle, odlučuju činiti najmanje zlo (a to je poništiti listić). Valjda ne smatraju da je poništavanje glasačkoga listića neko „dobro po sebi“ koje bi u smislu kategoričkog imperativa Immanuela Kanta mogli univerzalizirati, učiniti poželjnim obrascem ponašanja u svim situacijama. Zar se Hrvati nisu teško izborili za demokraciju i višestranačje, pravo biranja između više mogućnosti? Dakle, poništenje listića ne može biti nekakvo dobro po sebi, apsolutno dobro, nego je opet izbor najmanjega zla. A takav izbor nije ništa drugo doli pristajanje uz svojevrsno relativno dobro. Tako se bježeći od biranja između većega i manjega zla (komparativ) biralo najmanje zlo (superlativ), a to je bjelodano upadanje u protuslovlje i nekoherentnost.

Između biranja većega i manjega zla, trebalo je birati veće „moguće dobro“. Postavljam retoričko pitanje: Od koga bismo imali razloga očekivati veće moguće dobro, od posvemašnjega štetočine Zorana Milanovića, koji je nasilno postavljao ćirilicne ploče u Vukovaru, slao u Zagrebu na branitelje i invalide specijalnu policiju, osramotio nas među europskim liderima donošenjem akta „Lex Perković“ kojim je smjerao od izručenja Njemačkoj zaštititi udbaške nalogodavce ubojstava, izjavio da je Tito pozitivnija povijesna ličnost od Tuđmana, prekomjerno zadužio Hrvatsku i ekonomski je degradirao itd., ili bismo veće dobro mogli dočekati od Kolinde Grabar-Kitarović, koja je – uz prilično loše odrađen mandat, zbog čega doista nije zavrijedila ponovni izbor – ipak imala i nekih dobrih poteza i zasluga: pozicioniranje Hrvatske u svijetu, podizanje međunarodnog ugleda naše domovine, inicijativa „Tri mora“, održavanje veoma dobrih odnosa s Europskom unijom, NATO savezom i liderima vodećih svjetskih sila, već na početku mandata uklanjanje s Pantovčaka biste mega-zločinca Josipa Broza Tita itd.

Vratimo se opet narodu i propustima donedavne predsjednice. Mogući gubitak izbora Kolinde Grabar-Kitarović mogao se naslutiti znatno prije. Kada je u povodu Dana grada i blagdana njegova zaštitnika svetoga Dujma posjetila Split 7. svibnja 2019., dok se s Lovrom Kušćevićem, Androm Krstulovićem Oparom, Antom Sanaderom i drugima spuštala od Đardina prema Zlatnim vratima Dioklecijanove palače, nezadovoljni je građanin za njima vikao: „Sram vas bilo! Di su glasovi?! Četiristo četrdeset tisuća glasova ste poništili! Komunistam još vlada s vama u glavi! Sramite se! Protiv naroda radite vlastitoga za svoje privilegije!“. Ogorčeni je građanin smjerao na odbacivanje tobože nevažećih oko 10% potpisa za referendum o Istanbulskoj konvenciji i izbornom zakonu. Predsjednica Grabar-Kitarović nije se zaustavila, pravila se da ne čuje i užurbano je prošla. Nije razabrala, kako se čini, da je to glas jednoga od nekoliko stotina tisuća onih koji joj više ne će dati glas. Četiristo četrdeset tisuća izigranih građana, o kojima je glasno govorio buntovni Splitsanin, a bilo ih je i više, nisu u prvome krugu predsjedničkih izbora dali glas kandidatkinji HDZ-a, nego Miroslavu Škori. Sve je više nego jasno.

Stoga oni koji za gubitak predsjedničkih izbora okrivljuju gospodina Miroslava Škoru – pojednostavljuju i iskrivljuju stvari, ništa ne razumiju ili se prave neupućeni. Rezultat je da na Pantovčaku imamo Zorana Milanovića. Nije prvi put u povijesti, nažalost ni posljednji, da je narod, hrvatski narod, krivo izabrao. Ali, volju naroda valja poštovati. To su demokratski uzusi za koje se hrvatski narod, njegov najbolji dio, zdušno borio i teško izborio.

Mile Prpa: Žalosno

Što reći na rezultat predsjedničkih izbora – ukratko žalosno. Dugo vremena spremene su podloge da se tako nešto dogodi pa je očito da se to moralo dogoditi.

“Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom, ako je u sebi nesložan, neće opstati!” (Matej 12,25) □

Poznato je hrvatsko nejedinstvo, nesloga i sl. da još k tome dodam poznati hrvatski jal, bura i nevira kako kažu Dalmatinci. Tko su krivci: krivi smo mi mnogi na svoj način.

Dugih 888 godina neslobode i vlasti tuđina nad Hrvatima (od Pacta convente 1102. do 1990. g.) stvorilo je, osim velikog teritorijalnog oskvrnuća, jednu duboku gospodarsku i duhovnu rupu u našoj povijesti, ali i u našim dušama, što je rezultiralo našom nezrelošću za uspješno vođenje hrvatske države u njenu prosperitetnu budućnost, pa se slijedom toga ukazuje nužna potreba za izradu programa duhovne obnove Hrvatske. Ali ne samo obnove, već i duhovne nadogradnje koja uključuje suvremene tokove prouzročene novim tehnologijama i novim stilom i modalitetom života domovinske i iseljene Hrvatske.

Slijedom takvog zatečenog stanja koje je trajalo dugih 888 godina sve do 1990. g. kao godine ponovnog početka i obnove hrvatske državne samostalnosti i nezavisnosti, umjesto da vlada duh pobjedništva nakon uspješnog Domovinskog obrambenog rata, u hrvatskom narodu zavladao je kao oblik ponašanja – mentalitet žrtve, umjesto ponosa vlada potištenost i beznađe.

Stoga cilj ovog Programa duhovne obnove i nadogradnje je izvršiti temeljiti zaokret i u narodu probuditi novi mentalitet i duhovni svjetonazor – viktorijskog (pobjedničkog) a ne više viktinskog (žrtvenog) ponašanja. Ili mentaliteta sluge.

Duh pobjedništva, a ne duh žrtve! Ponašajmo se viktorijski, a ne viktinski! Duh optimizma stvara nove vrijednosti, a duh pesimizma razara i one postojeće. Hrvatskoj, njenom narodu i cjelokupnom hrvatskom nacionalnom korpusu u Domovini i svijetu potreban je snažan duhovni zaokret jer duh optimizma potreban je na svakom koraku (spiritus movens) kao pokretač, a ne kao duh beznađa, pesimizma ili pasivnosti. (Codex moralis Croaticum)

Tko su krivci: krivi smo mnogi, jer se nismo suprotstavili:

- Plenković koji je dopustio u njegovom cijelom mandatu da njime gospodari njegov tutor Milorad Pupovac, čovjek koji je stotinu puta uvrijedio hrvatski narod, njegove branitelje,

vrijeđao himnu i još mnoštvo drugih nepodopština. U narodu je nastala velika mržnja na HDZ-e zbog njenog dopuštanja da Pupovac na svakom koraku vrijeđa Hrvatsku. Upozoren je Plenković da će ga to politički koštati glave, k tome treba pribrojiti nedopuštanje i zaustavljanje referendumu, velika korupcija u vlastitoj vladi i koještošta drugog.

- Predsjednica KGK pridružila se takvom HDZ-u, iako je upozorena da time kupuje kartu za Titanik. U zadnje vrijeme nije kontrolirala svoje izjave koje su mnogima ružno zazvučale u njihovim ušima. Prestala je kontrolirati i i svoje ponašanje i sl.

- Miroslav Škoro, kad je već izgubio izbore u prvom krugu, nije nipošto smio pozvati svoje glasače da ne glasaju za KGK, što je izravno koristilo Milanoviću, ako ne u cijelosti, onda sigurno veliki dio. To je bilo presudno za rezultat. Taj čin nedomoljublja, da drugačije ne kažem, od njega se neće nikad oprati. Ima i drugih krivaca, a ne mogu ih sve nabrojiti.

Ovim rezultatom izbora, zadan je veliki udarac desnim i domoljubnim snagama, od kojeg udarca se neće moći oporaviti za više godina.

Što nam slijedi u narednih pet godina – nisam previše uvjeren u dobro. (Ali volio bi da se varam). To će pokazati već prvi potezi novog Predsjednika. Htjeli su Škoru, a dobili su Milanovića.